

A romantic scene in a garden. A man in a dark coat and white cravat stands with his arms around a woman in a light-colored, off-the-shoulder dress. They are looking at each other closely. The background features a stone wall, a bench, and various plants, including sunflowers and a fountain.

Jdi za svým
srdcem

*Barbara
Cartland*

1

1868

Rosina Clarendonová ležela na posteli a četla knihu, když se ozvalo zaklepaní na dveře.

„Paní ředitelka si vás přeje vidět, slečno,“ řekla služebná, která roznášela po škole vzkazy.

Rosina se pohledem do zrcadla ujistila, že není nijak neupravená, a shledala svůj vzhled patřičně úhledný i pro ostříží zrak slečny Baxterové.

Sice neměla zdání, proč pro ni ředitelka poslala, neobávala se však žádných nepříjemností. Jakožto dcera sira Elroye Clarendona, místního poslance, byla privilegovanou osobou. V Laine Hall se v mnoha ohledech těšila zvláštní péči, jež zahrnovala i vlastní ložnici, umístěnou poněkud stranou od společných pokojů ostatních dívek.

Svého postavení nikterak nezneužívala, nepřekvapilo ji však, když vstoupila do pracovny slečny Baxterové a byla přivítána vlídným úsměvem.

„Tady jste, Rosino. Poslala jsem pro vás, protože tu máte návštěvu. V zastoupení vašeho vznešeného otce za vámi přijel sir John Crosby.“

Sira Johna Rosina rozhodně nečekala a na okamžik jen obtížně ovládala nutkání radostně se pou-

smát. Byl to pohledný mladík a ona o něm častokrát snila, o čemž on neměl ani tušení.

„Sir John Crosby?“ zeptala se nevinně. „Pročpak asi přijel?“

„To vám řekne osobně,“ odvětila slečna Baxterová a zvedla se od stolu. „Stojí přímo za vámi.“

Rosina se otočila na podpatku a spatřila rozesmátou tvář sira Johna.

„Já... vůbec jsem si vás nevšimla,“ zakoktala.

Měla hrozné podezření, že se červená a všechny myšlenky na něj má vepsané přímo ve tváři. Podařilo se jí však pozdravit ho zdánlivě nezúčastněně.

„Stalo se snad něco mému papá či mé mamá?“ zeptala se náhle s úzkostí. „Nesete mi špatné zprávy?“

„Vůbec ne, vaše rodina je zcela v pořádku. Ukázalo se, že cestou do svého okrsku budu projíždět kolem, a tak jsem se nabídl, že vám přivezu dopisy od rodičů.“

„Ale to je od vás laskavé,“ zvolala.

Sir John se otočil k ředitelce a obdařil ji svým okouzlujícím úsměvem.

„Slečno Baxterová, jsem si jist, že je to proti pravidlům, ale mohl bych hovořit se slečnou Clarendonovou o samotě?“

„No, tedy...“ Slečna Baxterová zaváhala. Uvědomovala si, že Rosina už není dítě a brzy se stane debutantkou.

„Snad bychom se mohli projít v zahradě,“ naléhal sir John. „Slíbíme-li vám, že se stále budeme držet na dohled od domu.“

„V takovém případě ano. Jistě chápete, sire Johne, že na tak atraktivní mladou dámu, která bu-

de již brzy uvedena do společnosti, musíme dávat dobrý pozor.“

„To samozřejmě chápu, můžete mi důvěřovat, že její pověst ochráním.“

Jak by mohla nějaká žena odolat jeho úsměvu, říkala si Rosina, jeho vřelému vystupování, zvuknému hlasu a přesvědčení, které z něho vyzařovalo – že život je plod, který je třeba okusit, a on si ho hodlá náležitě vychutnat.

Ani ředitelka mu očividně odolat nedokázala.

„Můžete tedy jít do zahrady,“ řekla „ale nebuďte tam příliš dlouho.“

Rosina zdrženlivě kráčela po boku sira Johna do prosluněné zahrady a snažila se nedávat příliš najevo potěšení z jeho blízkosti.

Nebud' naivní, nabádala se v duchu vážně, *pro něj jsi jen školačka.*

Zakrátko jí bude osmnáct a bude ji čekat ples u příležitosti uvedení do společnosti. Bude mít šaty z bílého a růžového saténu, ve vlasech poupata růží a na krku perlový náhrdelník, který patří její matce.

Jak dospěle bude vypadat! Často si představovala, jak bude okouzlující se svými plavými vlasy, hlubokýma modrýma očima, vysokou, štíhlou postavou a zdravou pletí. A sir John, který bude přirozeně na plese také, při pohledu na ni oněmí úžasem.

Představovala si, jak vstupuje do dveří, užasle na ni hledí a uvažuje, jak je možné, že si její ohromující krásy nevšiml dříve.

To je ovšem budoucnost, pomyslela si toužebně. V tuto chvíli byla uvězněna ve školní uniformě z modrého serže, která z její postavy dělala plochou

desku. Namísto kadeří vlnících se v okouzlujícím účesu měla vlasy dozadu stažené mašlí.

„Půjdeme jen k potoku,“ řekl sir John. „Zůstaneme tak na dohled z budovy.“

Kdyby ji jen popadl za ruku a utekl s ní do lesa, zasnila se. Kdyby tak chtěl zůstat s ní o samotě a vyloudit na ní polibek.

Protože však po ničem takovém očividně netoužil, přikývla a řekla: „To je dobrý nápad!“

Přes potok ležela kláda, a protože bylo hezky a sucho, posadili se na ni.

„V Londýně to vše, jak si asi dokážete představit,“ začal sir John.

„Vím, že ministerský předseda, pan Disraeli, byl odvolán kvůli nějakým záležitostem ohledně daní. Budou proto volby a papá to velmi prožívá, protože má za to, že by se mohl stát v nové vládě ministrem. Vím o tom, protože mi to psal i sdělil osobně – tady bohužel noviny číst nesmíme.“

„A nepochybuji o tom, že se tímto nařízením řídíte,“ dodal sir John a mrkl na ni.

„Jistěže ne. Kupuji si je ve vesnici a slečna Draycottová mě nechává číst svoje. Ale nikomu o tom neříkejte, mohla by se dostat do problémů.“

„Kdopak je slečna Draycottová?“

„Učitelka hudby. Je docela mladá a velice milá.“

„Máte na mysli, že ji nepohoršuje váš neženský zájem o politiku?“ škádlil ji.

„Má pro to pochopení, když ví, že je papá poslancem. Kromě toho – muž, kterého miluje, je také politikem, nebo má alespoň v úmyslu se jím stát.“

„Nebesa! Kdo?“

Rosina však potřásla hlavou.

„To vám říci nemohu. Není to mé tajemství. Neměla jsem vám říkat ani její jméno, a kdybych si to lépe promyslela, neudělala bych to. Zapomeňte na to, prosím.“

„Dobrá. Ale jen kvůli ní doufám, že ten muž má nějaké peníze.“

„Nemá,“ odpověděla Rosina.

„A z čeho tedy hodlají žít?“ otázal se. „I kdyby se mu podařilo získat křeslo v parlamentu, nebude pobírat mzdu. Poslanci nejsou placeni, bude tedy třeba, aby měl ještě jinou práci. Je snad právník, nebo něco takového?“

Rosinin otec byl velmi úspěšný právník, který po léta spojoval svoji prosperující praxi s úřadováním v Dolní sněmovně. Sir John sám byl bohatý velkostatkář, který si vydělávat nepotřeboval.

„Právníkem není,“ povzdechla si Rosina. „Chtěl jím být, ale neuspěl u advokátních zkoušek. Měl v tu dobu podlomené zdraví,“ dodala spěšně, „a tak to nebyla jeho chyba.“

„Čí chyba to byla, na věci nic nemění,“ odvětil přísně sir John. „Faktem je, že nemá žádný příjem a bez zkoušek ani možnost si jej zajistit. Může je ještě opakovat?“

Rosina zavrtěla hlavou. „Selhal opravdu vážně. Bylo mu řečeno, aby se už nevracel.“

„Bohatí příbuzní?“

„Jeho strýc mu poskytuje skromné kapesné, ale ztrácí s ním trpělivost.“

„Nedivím se. Připadá mi, že to je slaboch.“

„To je velmi nespravedlivé,“ rozohnila se Rosina. „Jak můžete porozumět jeho situaci, když jste nikdy nebyl nemocný ani chudý?“

Zvědavě na ni pohlédl. „Měl jsem za to, že toho muže miluje slečna Draycottová, a ne vy.“

„Jak se opovažujete říci něco takového? Nikdy jsem se s ním ani nesečkala.“

„Odpusťte. Neměl jsem to říkat.“

„Ne, to tedy neměl,“ řekla rozzuřeně.

Nedokázala pochopit, proč to se sirem Johnem vždycky musí skončit svárem. Když spolu nebyli, snila o jeho pohledné tváři. A v jeho přítomnosti si všímala jen toho, jak nesnesitelný dokáže být.

„Zapomeňme na mé prohřešky,“ řekl téměř smířlivým hlasem, „a vraťme se k onomu muži a jeho šancím získat pěkný příjem, aby se mohl oženit s vaší přítelkyní. Aníž bych si myslel, že kterákoli rozumná žena by se chtěla uvázat k takovému... Dobrá, dobrá,“ dodal spěšně, když v jejích očích zahlédl myšlenky na trest.

„Třeba si najde bohatého mecenáše,“ navrhla Rosina, která se jen obtížně ovládala.

„A už nějakého našel?“

„To si nemyslím.“

„Potom bude tedy muset peníze vyženit.“

„Jak můžete říci něco tak hrozného,“ rozohnila se Rosina znovu.

„Děvče drahé, chci vás jen varovat před nebezpečím. Pokud dáma, kterou jste si podle všeho oblíbila, doufá, že si ji ten muž vezme, měly byste obě pochopit, že se to nestane.“

„Ale oni se milují,“ zvolala. „Kdybyste jen viděl, co jí píše v dopisech.“

„To bych rád,“ řekl sir John zachmuřeně. „Připadá mi, že je to mizera.“

„Nic o něm nevíte,“ rozlítla se opět Rosina. „Miluje ji upřímně, oddaně, vášnivě...“

„Natolik, aby se vzdal politických ambicí? Protože to bude muset, pokud někde nenajde dostatečné finanční zázemí.“

„K tomu nedojde. *Vezmou se* a on *najde* nějakého mecenáše...“

„A zjeví se dobrá víla, mávne kouzelnou hůlkou a budou žít šťastně až navěky,“ přerušil ji sir John netrpělivě. „Drahé dítě, žijete v romantických představách. Skutečný svět nezná lítost a obávám se, že vaše přítelkyně pozná bolest.“

„Řekla jsem vám, že se milují,“ trvala odhodlaně na svém.

„Ano – láska,“ pohrdavě odpověděl.

„Musíte být tak jízlivý?“

„Nejsem jízlivý, ale myslím, že té *lásce* nakládáme zátěž, kterou může jen stěží unést. Láska je jistě po nějakou dobu kouzelná, ale muž, který na ni spoléhá, je blázen.“

Do hlasu se mu vloudila hořkost. Rosina na něj upřeně hleděla.

„Hovořili jsme ale o ženě,“ vyslovila pomalu.

Zdálo se, že se sir John opět vzpamatoval.

„Muž nebo žena, velkého rozdílu v tom není,“ odvětil spěšně. „Lásku a skutečnost je zkrátka lepší odlišovat.“

Rosina jen tiše žasla nad tímto nečekaným projevem jeho vlastních zkušeností. V hlase se mu na okamžik ozvala skutečná bolest.

„Podle mého názoru byste neměl předpokládat, že zkušenosti ostatních budou stejné jako vaše,“ řekla opatrně.

„Moje?“ odpověděl zostra. „O čem to mluvíte? O mně jsme přece vůbec nehovořili.“

„Já myslím, že ano.“

„Nebud'te tak prostořeká!“ rozhněval se. „Co vůbec můžete vědět, ve vašem věku?“

„Poznám, když muž začne mluvit o sobě...“

„Mé drahé dítě...“

„A nemluvte se mnou tímto způsobem,“ zuřila ona. „Nejsem žádné dítě, nepatřím vám a rozhodně netoužím být vaše *drahá*, ať už to znamená cokoliv.“

„Myslím si totéž. Paličaté, jízlivé stvoření, jako jste vy, bych rozhodně... Měla byste trochu pozorněji přemýšlet o tom, jak jednáte s muži, Rosino. Jako debutantka jistě budete stát o jejich zájem, a ten si získáte těžko, budete-li je stále jen stírat tak jako mě.“

„Někteří muži si o to vyloženě říkají,“ odsekla. „A mohou z toho pak vinit jen sami sebe.“

„Chápu správně, že podle vás jsem mezi nimi i já?“ zeptal se s planoucíma očima.

„Měl byste být?“

Na okamžik si myslela, že vybuchne. Pak se odvrátil, pozvedl pěsti do vzduchu a zaburácel k nebesům.

„Dobré nebe, dopřej mi trpělivost! Lituji muže, který si vás vezme, Rosino. Nikdy se nedostane ke slovu.“

„Což mě ušetří mnoha nesmyslů, které bych jinak musela poslouchat.“

„Na druhou stranu jste zřejmě předurčena stát se starou pannou.“

„To mi bude naprosto vyhovovat.“

Na chvíli zavládlo nakvašené ticho. Poté si povzdechl, posadil se zpět vedle ní a dobrá nálada se mu vrátila.

„Proč jsme si vůbec začali vyměňovat poklony?“ zeptal se a vzal ji za ruku. „Nechtěl jsem se o slečně Draycottové vyjadřovat nezdvořile, pouze vyslovit přátelské varování.“

„Já vím,“ povzdechla si. „Omlouvám se. Celá ta věc je hrozně nespravedlivá. Poslanci by měli být placeni – kdyby pak získal křeslo, měl by dostatek prostředků k tomu, aby se vzali.“

„Záměrem je zajistit, aby se do parlamentu dostali zámožní muži. Jen ti si uchovají svoji nezávislost,“ vysvětlil sir John. „Zabraňuje to tomu, aby se poslanci stali muži, kteří *nejsou dostatečně na výši*.“

„To je *ohavné*.“

„Souhlasím, a jednoho dne se to bude muset změnit. Lidé jako váš otec i já sám již na změnách pracují. Stejně tak náš předseda, pan Gladstone. Proto je tak důležité, aby liberálové vyhráli nadcházející volby. Obávám se ale, že to nebude dostatečně včas, aby to našemu páru jakkoli pomohlo.“

„Měli by dát ženám volební právo,“ řekla Rosina podrážděně. „A vlastně i právo zasedat v parlamentu.“

„I to možná jednou nastane,“ konejšil ji.

„Má to snad být projev vaší blahosklonnosti?“ dotázala se a držela se, aby znovu nevypěnila.

„Toho bych se neopovážil. Naháníte mi hrůzu. Neznám žádnou jinou tak děsivě inteligentní ženu.“

V duchu si povzdechla. Tolik k jejím představám o tom, jak ho oslní svou krásou. Je inteligentní. Nahání mu hrůzu.

„Se svou inteligencí nemohu nic dělat.“

„Nejste jen inteligentní, ale také dobře informovaná.“

„Což je u ženy další zločin,“ připomněla mu.

„Jak byste také nebyla, se svým zázemím. Myslím, že když jste se narodila, byl váš otec již v parlamentu?“

„Ano, byl zvolen ve čtyřicátém šestém a já jsem se narodila o čtyři roky později. O svých druhých narozeninách jsem svého papá téměř neviděla, protože toho večera probíhaly volby. O ničem jiném než o politice se v našem domě nemluvalo a strýček William je přítel mého papá.“

Muž, o němž tak familiárně mluvila jako o *strýčku Williamovi*, byl ve skutečnosti William Ewart Gladstone, předseda Liberální strany.

„A tenhle *strýček William* vyhraje nadcházející volby a stane se ministerským předsedou,“ dodal sir John. „V to musíme doufat a také se o to přičinit. Je to skvělý muž a velký reformátor. Vidí problémy této země a domnívá se, že...“

Dobré nebe, pomyslela si Rosina. *Tohle ted' opravdu poslouchat nechci.*

Ale viděla, že sir John přímo hoří nadšením, a nechtěla jejich společné chvílky předčasně ukončit – i když jí občas připadalo, že je to ten nejprotivnější muž, jakého kdy poznala. A tak ho pozorně poslouchala a pronášela bystré postřehy, až nakonec řekl: „Bylo od vás milé, že jste mne vyslechla. Urovnal jsem si v hlavě pár myšlenek.“

„To mne velice těší,“ odvětila zdvořile.

Opět si v duchu povzdechla. Byla by raději, kdyby jí řekl, jak je krásná a že její oči září jako hvězdy.

Později, slibovala si. Později. Až jí bude osmnáct.

„Nemohu se dočkat, až opustím školu,“ řekla, „a stanu se součástí všeho toho dobrodružství.“

„Budou to jistě vzrušující časy,“ souhlasil. „Zde jsou ony dopisy od vašich rodičů. Myslím, že se hodně týkají plánů na léto. Vaše matka se zmínila, že uvažujete o cestě do Itálie.“

„Jsem si jistá, že to je teď zcela bezpředmětné,“ odpověděla vesele. „Kdo by tak chtěl jet do Itálie, když může být místo toho terčem pokusů o diskreditaci v průběhu volební kampaně?“

„Líbí se mi váš zápal,“ zasmál se a srdečně jí poklepal na rameno. „Musím už jít. Řekl bych, že na sebe opět narazíme v průběhu volební kampaně.“

„To jistě ano,“ ujistila ho zdvořile.

Na druhou stranu, pomyslela si, dokud liberálové ne zvítězí, ani si na mě nevzpomenete. A pak nejspíš získáte práci ve vládě a bude to ještě horší.

Kráčeli zpět ke školní budově, a když došli na dohled od křídla, v jehož druhém patře se nacházel Rosinin pokoj, spatřila na svém balkoně stát slečnu Draycottovou. Učitelka jí vesele zamávala a ukázala si na hodinky na zápěstí.

„To je slečna Draycottová,“ vysvětlila Rosina siru Johnovi. „Připomíná mi, že za pět minut mám hodinu hudby.“

„Pak vás tedy opustím. Vyříd'te prosím mé pozdravy paní ředitelce.“

Zlehka se uklonil a odešel.

Rosina pohlédla vzhůru na balkon, oplatila slečně Draycottové zamávání a spěchala do budovy.

Slečna Draycottová byla jiná než ostatní učitelky. Byla velmi krásná a bylo jí pouhých dvacet pět let. Její pokoj susedil s Rosininým a obě se velice snadno spřátelily.

Časem se věkový rozdíl mezi nimi setřel a nakonec se slečna Draycottová Rosině svěřila s tím, že miluje jistého muže. Jmenoval se Arthur Woodward a usiloval o to, vstoupit do politiky a vystoupat až k vrcholu.

Pro mladou Rosinu byl celý příběh bláznivě romantický. Ještě zajímavější bylo to, že si mohla přečíst některé z jeho dopisů plných projevů lásky a vášně.

Jak bych si přála, aby mi jednou nějaký úžasný muž také takhle psal, snila.

V tu chvíli nemyslela konkrétně na sira Johna. Těšilo ji ono lehké, vzrušujícího poblouznění, které vůči němu cítila, ale zároveň jí bylo jasné, že to není ta ohromující láska, kterou si jednoho dne přála potkat.

Měla pocit, že vyslechnout vyznání oddanosti musí být vrcholným okamžikem v životě každé ženy.

Slečna Draycottová si podle všeho myslela totéž. Celá zářila a Rosina měla za to, že rozumí proč.

„Dostala jste další dopis?“ zašeptala a učitelka šťastně přikývla.

Na hodině byly tři další dívky, a tak si víc říci nemohly. Rosina měla poté hodinu zeměpisu, ale jakmile skončila, vzala schody úprkem a už klepala na dveře slečny Draycottové.

„Vstupte.“

Když Rosina vešla, učitelka stála ve francouzském okně vedoucím na balkon. Tiskla v ruce dopis a byla šťastím bez sebe.

„Kdopak byl ten pohledný mladík, se kterým jsem vás viděla?“ škádlila Rosinu.

„Myslíte sira Johna Crosbyho?“ pokrčila rameny.
„Ten mi nijak zvlášť pohledný nepřipadá.“

„Skutečně?“

„Podle čeho byste to ostatně odsud mohla poznat? Je to příliš daleko.“

Slečna Draycottová se zasmála. „Podle toho, že vás rozhovor s ním tak pohltil.“

„To není *pravda*,“ opáčila Rosina dotčeně.

Pohlédla dolů na zem, na dlažbu přímo pod nimi, a poté na trávník táhnoucí se k lesu a k potoku. Ta výška jí na okamžik způsobila závrať.

„Nestůjte na samém okraji,“ upozornila ji slečna Draycottová. „Zábradlí balkonu je pro tak vysoké ženy, jako jsme my dvě, příliš nízké.“

Ustoupily tedy zpět do místnosti a okno zavřely.

„Co vám tedy pan Woodward napsal?“ zeptala se Rosina.

„Dnes večer se setkáme. Povečeříme spolu v luxusní restauraci.“ Ukázala na dvoje připravené šaty, jedny modré, jedny růžové. „Které bych si měla obléci, co myslíte?“

„Ty růžové, řekla bych.“

„Ano, určitě se mu v nich budu líbit – a ty modré jsem měla na sobě, když jsme spolu večeřeli minulý týden.“

„Kromě toho si nemyslím,“ podotkla Rosina, „že bude hledět na to, co máte na sobě. Ne, pokud vás skutečně miluje.“

„*Miluje* mne, vím, že ano,“ řekla bez váhání slečna Draycottová. „I já ho miluji z celého srdce. Přeji si a modlím se, aby mne požádal o ruku.“

„To bude *tak* napínavé,“ nadchla se Rosina. „Až bude v parlamentu, budete si muset pořídit dům v Londýně. Čekají vás večírky, divadla a všechny ty báječné věci, kterými lze vyplnit každičký večer. Nanejvýš vzrušující.“

Slečna Draycottová se zasmála.

„Skvostné bude už jen to, že mohu být s mužem, jehož miluji a jenž miluje mne,“ odpověděla.

Mluvila velmi jemně, skoro jako by hovořila sama k sobě.

Rosina se na okamžik odmlčela. Nedokázala přestat myslet na varování sira Johna – milý slečny Draycottové by potřeboval buď bohatého mecenáše, nebo bohatou manželku.

Ale on ji přece miluje, upokojila se opět. Co zmůže ctižádost vedle skutečné lásky?

Slečna Draycottová si šťastně povzdechla nad představou sebe sama coby nevěsty.

„Myslím, že svatební šaty si budu muset nechat ušít v Londýně,“ řekla. „Konečně, svatba je ten nejdůležitější den v životě každé ženy. Přeji si, aby si mě manžel pamatoval krásnější než kdykoli jindy.“

„Nepochybuji o tom, že bude.“

Slečna Draycottová zavzdychala.

„Kdybych tak jen byla bohatá. Pak bych mohla Arthurovi prospět ve všech ohledech.“

„Třeba vyhraje peníze na dostizích nebo vám nějaký bohatý příbuzný odkáže jmění,“ navrhla Rosina.

V hlase slečny Draycottové náhle zazněl nádech hořkosti.

„To se děje jen v románech. Ve skutečném životě zápolíte, abyste udržela hlavu nad vodou, ale bez peněz nejspíše klesnete na dno a nikdo vás ani nepolituje.“

Její tvář se opět rozjasnila – nedokázala se ničím trápit dlouho, když ji čekalo setkání s mužem, jehož zbožňovala.

„Chtěla byste vidět jeho dopis?“ zeptala se dychtivě.

Rosina zvedla dopis, který toho dne přišel, a začetla se do něj: *Budu počítat hodiny, dokud dnes večer nebudeme spolu. Naneštěstí musím zítra odjet navštívit pár přátel, ale to znamená jen tolik, že začnu počítat znovu – dokud se opět neshledáme.*

Toužím po chvíli, kdy se dnes večer setkáme a budu vám moci říci, jak moc vás miluji. Bude to velmi dlouhé vyznání. Na shledanou, má drahá, a myslete na mne, dokud se nesetkáme.

„To je nádherné,“ zamumlala Rosina. „Kéž by někdo napsal takový dopis i mně.“

„Brzy se tak jistě stane,“ usmála se slečna Draycottová.

„Tak překrásný dopis si musíte ponechat.“

„Ale samozřejmě. Schovávám si všechny Arthurovy dopisy, a když je mi smutno, čtu si je stále dokola.“

Rosina jí pomohla s oblékáním a zamávala jí na rozloučenou. Když přišel čas odebrat se na lůžko, dlouho vleže bděla a stále musela myslet na svoji bláznivě zamilovanou přítelkyni.

Poté si vzpomněla na sira Johna a jako by znovu zaslechla onen náhlý stín hořkosti v jeho hlase, když hovořil o lásce.

Co tím jen myslel?

Miloval snad kdysi nějakou dívku, která jeho lásku neopětovala?

Náhle si uvědomila, že o jeho životě téměř nic neví.

Uvažovala, jaký asi bude její milenec a kdy vstoupí do jejího života. Zdali bude okouzlující, pohledný a bude jí vášnivě oddaný?

Zkoušela si ho představit, jak před ní klečí na kolenu a nabízí jí své srdce a diamantový prsten.

Viděla však pouze sira Johna, jak si ji upřeně prohlíží a říká o ní, že je jen pošetilé děcko.

Otočila se na bok a ze zoufalství zabušila do polštáře.

2

Noc se vlekla a Rosina stále častěji přemítala o slečně Draycottové a jejím milém. Co se právě mezi nimi odehrává? Požádal ji o ruku? Oslavují své budoucí štěstí?

Jednou je spolu zahlédla, přestože o tom slečna Draycottová neměla ani tušení. Potřebovala v městečku nakoupit nějaké drobnosti. Spolu s ní šly i další studentky, protože dívky nesměly školu opouštět samotné.

Měly v úmyslu zajít si do čajovny, a když procházely kolem, Rosina nahlédla dovnitř. V rohu spatřila slečnu Draycottovou a velice pohledného mladíka. Zdálo se, že jsou zcela zabráněni do sebe.

Arthur Woodward se zářivě usmíval a nesmírně mu to slušelo. Rosininu pozornost však upoutala slečna Draycottová. Způsob, jakým ho držela za ruku, a žár, který měla v očích, když na něj obdivně hleděla, jí prozradily, že se dívka zamilovala pravou láskou, tou, která dokáže přemoci i smrt.

Toto byl muž jejího života, celý její svět. Jiného nechtěla ani nemohla mít. Bez něho už by nebylo nic.

On byl zjevně zaujat jejím půvabem, ale zdaleka nehořel takovou láskou jako ona. Propast mezi jejími city k němu a jeho city k ní byla jasně patrná.

Rosina se zprudka otočila a pohlédla ostatním dívkám do tváře.

„Sem ne,“ řekla. „Tady se mi nelíbí.“

„Ale my bychom si daly čaj,“ protestovaly.

„Tak musíme najít jinou čajovnu,“ řekla odhodlaně, rozhodnuta ochránit slečnu Draycottovou před všetečnými očima.

Zprvu zamýšlela povědět slečně Draycottové, co viděla, aby se tomu mohly společně zasmát. Ale pak nějak vycítila, že by to dělat neměla. Spatřila něco, co nebylo určeno jejím očím, něco hluboce důvěrného a utajovaného. A věděla, že musí držet jazyk za zuby.

Na to, čeho byla svědkem, však nikdy nezapomněla. Nyní věděla, jak vypadá žena, která miluje muže celým svým tělem i duší. Miluje ho více než vlastní život a v celém světě pro ni neexistuje nic kromě něho.

Síla toho všeho byla téměř děsivá.

Vše se jí to připomnělo, zatímco v tichu naslouchala, až se slečna Draycottová vrátí. A když ji nakonec zaslechla přicházet, pochopila, že k žádosti o ruku nedošlo.

Její přítelkyně kráčela velice pomalu, jako by měla v srdci tíhu, a těžký zvuk jejích kroků Rosině napovídal, že jí má raději dopřát soukromí a ponechat jí jejímu zármutku.

Během následujících dní Rosina vypožorovala, že i když se slečna Draycottová snaží vídat se svým

milým při každé možné příležitosti, někdy k setkání nedošlo po celé dlouhé dny a noci.

Dopisy však přicházely téměř každé ráno.

Slečna Draycottová se z nich i nadále radovala, Rosina však chápala, že vše nevyhnutelně směřuje k temné a prázdné budoucnosti, neboť o sňatku nikdy nepadlo ani slovo.

Kdybych se tak s ním mohla setkat, uvažovala Rosina, řekla bych mu, že by se měl se slečnou Draycottovou oženit, protože pak se jim jistě podaří nějaké peníze získat, ačkoli se to teď snad zdá nemožné.

A potom, jednoho večera, právě když se Rosina převlékala a hotovila se k spánku, zaslechla, jak někdo přijel k jejich křídlu.

Oknem zahlédla muže, který dole vhodil do poštovní schránky psaní. Protože bylo šero, neviděla ho z té výšky zřetelně, ale byla by téměř přísahala, že to byl Arthur Woodward.

Proč ale doručil dopis v takové tajnosti a tak pozdě večer?

Přehodila přes sebe župan a spěchala dolů po schodech. Dopis ležel na rohožce a byl adresován slečně Draycottové.

Popadla ho a rychle pospíchala nazpět.

Když doběhla na chodbu, slečna Draycottová otevřela dveře.

„Kde jste byla tak pozdě večer?“ zeptala se.

„Vyzvednout něco, co vám bylo právě doručeno,“ odvětila Rosina a podala jí obálku.

„Právě doručeno?“ zvolala slečna Draycottová.

Vzala si dopis a s Rosinou v patách zamířila zpět do svého pokoje.

„Je zvláštní, že mi píše v tuto pozdní hodinu. Jeho psaní obvykle přicházejí ráno.“

Rozsvítila světlo a Rosina si povšimla, že jí září oči.

„Musí to být něco velmi důležitého,“ dumala. „Něco, co nemohlo počkat. Rosino, nemyslíte, že... po takové době...“

„Možná. Rychle, čtěte.“

„Neodcházejte. Počkejte chvíli, abych se s vámi mohla podělit o dobré zprávy. Pak se můžete uložit ke spánku se stejnými pocity štěstí jako já.“

Rosina se usmála. „Musím přiznat, že mě obsah té obálky dost zajímá,“ poznamenala.

Kdyby však chtěla přiznat pravdu, musela by říci, že má neblahé tušení. Něco jí říkalo, že vše není v pořádku.

Slečna Draycottová se posadila na postel, roztrhla obálku a pustila se do čtení. Rosina jí bez hlesu a bez pohnutí hleděla do tváře.

Jakmile slečna Draycottová dočetla první stránku a otočila ji, zeptala se Rosina tiše: „Dobré zprávy?“

Slečna Draycottová neodpověděla. Když dopis dočetla, vrátila jej zpět do obálky. Položila ji do klína a upřeně hleděla na zeď, jako by tam něco spatřila. Neřekla však ani slovo.

Minuty ubíhaly, až Rosina nevydržela a něžně se zeptala: „Co se stalo?“

Slečna Draycottová v první chvíli neodpovídala. Potom řekla hlasem, který vůbec nezněl jako její:

„Nu, vlastně jsme měly obě zčásti pravdu. V dopise mi skutečně oznamuje svůj záměr oženit se – ale nikoli *se mnou*.“

„Tomu nevěřím,“ zamumlala Rosina mechanicky.